

ΣΤΙΒ ΓΟΥΑΤΣΟΝ

ΑΜΝΗΣΙΑ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: BEFORE I GO TO SLEEP

Από τις Εκδόσεις Doubleday, Λονδίνο 2011

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αμνησία**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Steve Watson

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γιώργος Μπαρουξής

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύτερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Lola Communications, 2011

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2011, 2.500 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-178-8

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiu Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

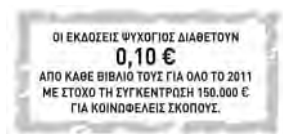
e-mail: info@psichogios.gr

ΣΤΙΒ ΓΟΥΑΤΣΟΝ

ΑΜΝΗΣΙΑ

*Μετάφραση:
Γιώργος Μπαρουξής*

Για τη μητέρα μου και τον Νικόλας

*Γεννήθηκα αύριο
Ζω σήμερα
Με σκότωσε το χτες*

Παβίζ Ουσία

Μέρος Πρώτο

Σήμερα

Η κρεβατοκάμαρα είναι ξένη. Άγνωστη. Δεν ξέρω πού είμαι, πώς βρέθηκα εδώ. Δεν ξέρω πώς θα γυρίσω στο σπίτι.

Πέρασα εδώ τη νύχτα. Ξύπνησα από μια γυναικεία φωνή: Στην αρχή νόμισα ότι ήταν κάποια γυναίκα στο κρεβάτι μαζί μου, αλλά μετά κατάλαβα πως εκφωνούσε ειδήσεις, πως με είχε ξυπνήσει ένα ραδιόφωνο-ξυπνητήρι. Κι όταν άνοιξα τα βλέφαρα, βρέθηκα εδώ. Σ' αυτό το δωμάτιο που δεν αναγνωρίζω.

Τα μάτια μου προσαρμόζονται και κοιτάζω γύρω μου μες στο μισοσκοτάδο. Μια ρόμπα κρέμεται έξω από την πόρτα της ντουλάπας –γυναικεία, αλλά για μια γυναίκα πολύ μεγαλύτερη από μένα–, ενώ ένα σκούρο παντελόνι είναι διπλωμένο με τάξη στην πλάτη μιας καρέκλας μπροστά στο μπουντουάρ, όμως δε διακρίνω τίποτε άλλο. Το ραδιόφωνο-ξυπνητήρι δείχνει πολύπλοκο, αλλά βρίσκω ένα κουμπί και καταφέρνω να το κλείσω.

Τότε ακούω μια τρεμάμενη εισπνοή πίσω μου και συνειδητοποιώ ότι δεν είμαι μόνη. Γυρίζω. Βλέπω δέρμα και σκούρα μαλλιά ανάμεικτα με λευκά. Άντρας. Έχει το αριστερό του χέρι έξω από τα σκεπάσματα και υπάρχει μια χρυσή βέρα στο τρίτο του δάχτυλο. Πνίγω ένα αγανακτισμένο βογκητό. Όστε δεν είναι μόνο ηλικιωμένος και γκριζομάλλης, σκέφτομαι, αλλά και παντρεμένος. Όχι μόνο πηδήχτηκα με έναν παντρεμένο, το έκανα και στο σπίτι του, απ' ό,τι δείχνουν τα πράγματα, στο κρεβάτι που πρέπει να μοιράζεται συνήθως με τη γυναίκα του. Ξαπλώνω πίσω προκειμένου να μαζέψω τις σκέψεις μου. Θα έπρεπε να ντρέπομαι.

Αναρωτιέμαι πού είναι η σύζυγος. Μήπως πρέπει να ανησυ-

χώ πως θα επιστρέψει από στιγμή σε στιγμή; Τη φαντάζομαι να στέκει μπροστά στο κρεβάτι, να φωνάζει, να με αποκαλεί τσού-λα. Μέδουσα. Φίδι. Αναρωτιέμαι πώς θα αμυνθώ αν εμφανιστεί. Ο τύπος στο κρεβάτι δε δείχνει να ανησυχεί όμως. Έχει γυρίσει από την άλλη και συνεχίζει να ροχαλίζει.

Μένω όσο πιο ακίνητη μπορώ. Συνήθως θυμάμαι με ποιον τρόπο έμπλεξα σε τέτοιες καταστάσεις, αλλά σήμερα είναι αδύνατο. Πρέπει να βρισκόμουν σε κάποιο πάρτι ή να πήγα σε κάποιο μπαρ ή κλαμπ. Θα ήμουν τύφλα στο μεθύσι. Τόσο τύφλα, ώστε να μη θυμάμαι τίποτα. Τόσο τύφλα, ώστε να πάω στο σπίτι ενός άντρα με βέρα και τρίχες στην πλάτη.

Σηκώνω τα σκεπάσματα όσο πιο μαλακά μπορώ και κάθομαι στην άκρη του κρεβατιού. Πρώτα πρέπει να πάω στην τουαλέτα. Αγνοώ τις παντόφλες μπροστά μου –μπορεί να πηδήχτηκα με τον σύζυγο, αλλά δε θα μπορούσα ποτέ να φορέσω τα παπούτσια μιας άλλης γυναίκας– και βγαίνω ξυπόλυτη στο κεφαλόσκαλο. Ξέρω ότι είμαι γυμνή και φοβάμαι μήπως διαλέξω λάθος πόρτα ή πέσω επάνω σε κανέναν άλλο ένοικο του σπιτιού, έναν έφηβο γιο ίσως. Βλέπω με ανακούφιση πως η πόρτα του μπάνιου είναι μισάνοιχτη, μπαίνω μέσα και κλειδώνω πίσω μου.

Χρησιμοποιώ την τουαλέτα, τραβάω το καζανάκι και στρίβω να πλύνω τα χέρια μου. Παίρνω το σαπούνι, αλλά κάτι δεν πάει καλά. Στην αρχή δεν μπορώ να καταλάβω τι είναι, όμως μετά το βλέπω. Το χέρι που κρατάει το σαπούνι δε φαίνεται δικό μου. Το δέρμα είναι ρυτιδωμένο, τα νύχια αγυάλιστα και φαγωμένα έως τις ρίζες, κι όπως και ο άντρας στο κρεβάτι απ' όπου μόλις σηκώθηκα, στο τρίτο δάχτυλο φοράω μια χρυσή βέρα.

Την κοιτάζω για μια στιγμή, ύστερα κουνάω τα δάχτυλά μου. Τα δάχτυλα του χεριού που κρατούν το σαπούνι κινούνται κι αυτά. Μου κόβεται η ανάσα, και το σαπούνι πέφτει στο νιπτήρα. Υψώνω το βλέμμα μου στον καθρέφτη.

Το πρόσωπο που βλέπω να με κοιτάζει δεν είναι δικό μου. Τα μαλλιά δεν έχουν όγκο και είναι κομμένα πολύ πιο κοντά, το

δέρμα στα μάγουλα και κάτω από το πιγούνι είναι σακουλιασμένο, τα χεῖλη λεπτά, οι άκρες τους γυρισμένες προς τα κάτω. Ξεφωνίζω, μια άναρθρη κραυγή που θα εξελισσόταν σε σοκαρισμένη στριγκλιά αν την άφηνα, και τότε προσέχω τα μάτια. Το δέρμα γύρω τους είναι ρυτιδωμένο, όμως παρά τα άλλα αλλόκοτα που βλέπω, τα μάτια είναι δικά μου. Ο άνθρωπος στον καθρέφτη είμαι εγώ, αλλά γερασμένη κατά είκοσι χρόνια. Είκοσι πέντε. Παραπάνω.

Δεν είναι δυνατόν. Αρχίζω να τρέμω και αρπάζομαι από το νιπτήρα. Άλλο ένα ουρλιαχτό αρχίζει να ανεβαίνει στο λαιμό μου, και αυτήν τη φορά ξεσπάει σ' ένα πνιγμένο γρύλισμα. Κάνω πίσω, μακριά από τον καθρέφτη, και τότε τις βλέπω. Φωτογραφίες. Είναι κολλημένες στον τοίχο κι επάνω στον ίδιο τον καθρέφτη. Ανάμεσά τους κίτρινα αυτοκόλλητα χαρτάκια γεμάτα σημειώσεις με μαρκαδόρο, νοτισμένα και κατσαρωμένα στις άκρες.

Διαλέγω μια σημείωση στην τύχη. *Κριστίν*, γράφει, κι ένα βελάκι δείχνει μια φωτογραφία μου, αυτό τον καινούργιο εαυτό μου, αυτό τον γερασμένο εαυτό μου. Κάθομαι σ' ένα παγκάκι σε μια προβλήτα δίπλα σε κάποιον άντρα. Το όνομα μου φαίνεται οικείο, αλλά αμυδρά, πρέπει να κάνω προσπάθεια για να πιστέψω ότι είναι δικό μου. Στη φωτογραφία χαμογελάμε και οι δύο στην κάμερα και είμαστε πιασμένοι από το χέρι. Είναι όμορφος, ελκυστικός, κι όταν κοιτάζω καλύτερα, βλέπω ότι είναι ο ίδιος άντρας με τον οποίο κοιμόμουν, αυτός που άφησα στο κρεβάτι. Από κάτω γράφει το όνομα *Μπεν* και δίπλα του *Ο άντρας σου*.

Την αρπάζω από τον τοίχο. Όχι, σκέφτομαι. Όχι! Δεν είναι δυνατόν... Κοιτάζω τις υπόλοιπες φωτογραφίες. Δείχνουν όλες εμένα κι εκείνον. Σε μια φοράω ένα απαίσιο φόρεμα και ξετυλίγω ένα δώρο, σε κάποια άλλη φοράμε και οι δύο αντιανεμικά τζάκετ και στεκόμαστε μπροστά σ' έναν καταρράκτη, ενώ ένα μικρό σκυλί στέκει μπροστά στα πόδια μας και κάτι μυρίζει. Σε μιαν άλλη φωτογραφία κάθομαι δίπλα του πίνοντας ένα

ποτήρι πορτοκαλάδα και φορώντας τη ρόμπα που είδα στην κρεβατοκάμαρα.

Κάνω κι άλλο πίσω, ώσπου νιώθω κρύα πλακάκια στην πλάτη μου. Τότε μου έρχεται μια αναλαμπή ανάμνησης. Ο νους μου προσπαθεί να την αδράξει, αλλά διαλύεται σαν στάχτη παρασυρμένη από τον άνεμο, και συνειδητοποιώ πως στη ζωή μου υπάρχει ένα «πριν» –αν και «πριν» από τι δεν ξέρω– κι ένα τώρα, και ανάμεσα σ' αυτά τα δύο παρεμβάλλεται μόνο ένα μεγάλο σιωπηλό κενό που με έχει οδηγήσει εδώ, σ' αυτό τον γερασμένο εαυτό και αυτό τον άντρα, σε τούτο το σπίτι.

* * *

Γυρίζω πίσω στην κρεβατοκάμαρα. Βαστάω ακόμα τη φωτογραφία στο χέρι μου –αυτήν που με δείχνει μαζί με τον άντρα δίπλα μου στο κρεβάτι– και την κρατάω μπροστά μου.

«Τι συμβαίνει;» λέω. Φωνάζω, τρέχουν δάκρυα από τα μάτια μου. Ο άντρας έχει ανακαθίσει στο κρεβάτι με τα μάτια μισοκλειστα. «Ποιος είσαι;»

«Είμαι ο άντρας σου...» απαντάει. Είναι νυσταγμένος, αλλά στο πρόσωπό του δε φαίνεται η παραμικρή ενόχληση. Δεν κοιτάζει το γυμνό μου σώμα. «Είμαστε παντρεμένοι χρόνια...»

«Τι εννοείς;» ρωτάω. Θέλω να το βάλω στα πόδια, αλλά δεν έχω πού να πάω. «“Παντρεμένοι χρόνια”; Τι εννοείς;»

Σηκώνεται. «Να, πάρε», λέει. Μου δίνει τη ρόμπα και περιμένει να τη βάλω. Αυτός φοράει ένα παντελόνι πιτζάμας που του πέφτει μεγάλο και μιαν άσπρη φανέλα. Μου θυμίζει τον πατέρα μου. «Παντρευτήκαμε το 1985», προσθέτει. «Πριν από είκοσι δύο χρόνια. Είσαι...»

«Τι;...» Αισθάνομαι το αίμα να στραγγίζει από το πρόσωπό μου, και το δωμάτιο αρχίζει να γυρίζει. Ακούγεται ένα τικ τακ από ρολόι κάπου μέσα από το σπίτι, και ο ήχος είναι δυνατός σαν σφυριά. «Μα...» Κάνει ένα βήμα προς το μέρος μου. «Πώς;...»

«Κριστίν, είσαι σαράντα επτά χρόνων τώρα...» αποκρίνεται. Τον κοιτάζω, κοιτάζω αυτό τον άγνωστο που μου χαμογελάει. Δε θέλω να τον πιστέψω, δε θέλω καν να ακούσω τι λέει, αλλά εκείνος συνεχίζει. «Είχες ένα ατύχημα. Σοβαρό ατύχημα. Έπαθες κρανιοεγκεφαλικές κακώσεις. Δυσκολεύεσαι να θυμηθείς κάποια πράγματα...»

«Τι πράγματα;» ρωτάω, εννοώντας, βέβαια, εκτός από τα τελευταία είκοσι πέντε χρόνια. «Τι πράγματα;»

Με πλησιάζει πάλι σαν να είμαι τρομαγμένο αγρίμι. «Τα πάντα», απαντάει. «Μερικές φορές αρχίζοντας από τα είκοσι πέντε σου. Άλλες φορές από ακόμα πιο παλιά».

Το κεφάλι μου γυρίζει, στη σκέψη μου στροβιλίζονται χρονολογίες και ηλικίες. Δε θέλω να ρωτήσω, αλλά ξέρω ότι πρέπει. «Πότε... Πότε έπαθα το ατύχημα;»

Με κοιτάζει, και στο πρόσωπό του διακρίνω ένα μείγμα συμπίονας και φόβου. «Στα είκοσι εννιά σου...»

Κλείνω τα μάτια. Ενώ ο νους μου προσπαθεί να απορρίψει αυτές τις πληροφορίες, κάπου βαθιά μέσα μου ξέρω πως είναι αλήθεια. Ακούω τον εαυτό μου να αρχίζει και πάλι το κλάμα, και τότε αυτός ο άντρας, αυτός ο *Μπεν*, έρχεται εκεί όπου στέκομαι στην πόρτα. Αισθάνομαι την παρουσία του δίπλα μου και δε σαλεύω καθώς τυλίγει τα χέρια γύρω από τη μέση μου, δεν αντιστέκομαι όταν με τραβάει κοντά του. Με παίρνει αγκαλιά. Μαζί κουνιόμαστε ρυθμικά μπρος-πίσω και συνειδητοποιώ ότι αυτή η κίνηση μου είναι για κάποιο λόγο οικεία. Με κάνει να νιώθω καλύτερα.

«Σ' αγαπάω, Κριστίν...» λέει, και παρόλο που υποτίθεται ότι πρέπει να του πω κι εγώ πως τον αγαπάω, δεν το κάνω.

Δεν αρθρώνω λέξη. Πώς θα μπορούσα να τον αγαπάω; Για μένα είναι ένας ξένος. Τίποτα δε βγάζει νόημα. Θέλω να μάθω τόσο πολλά πράγματα. Πώς βρέθηκα εδώ, πώς κατάφερα να επιβιώσω; Αλλά δεν ξέρω πώς να ρωτήσω. «Φοβάμαι...» ψελλίζω.

«Το ξέρω», αποκρίνεται. «Το ξέρω... Αλλά μην ανησυχείς,

Κρις. Εγώ θα σε φροντίσω. Θα σε φροντίζω πάντα! Μην ανησυχείς καθόλου. Έχε μου εμπιστοσύνη!»

* * *

Μου λέει ότι θα με ξεναγήσει στο σπίτι. Νιώθω πιο ήρεμη. Φόρεσα ένα σλιπάκι κι ένα παλιό τι-σερτ που μου έδωσε και μετά έριξα τη ρόμπα στους ώμους μου. Βγαίνουμε στο κεφαλόσκαλο.

«Είδες το μπάνιο», μου λέει και ανοίγει την πόρτα δίπλα του. «Αυτό είναι το γραφείο».

Μέσα υπάρχει ένα γυάλινο έπιπλο και κάτι που αντιλαμβάνομαι πως πρέπει να είναι κομπιούτερ, αν και φαίνεται εξωφρενικά μικρό, θυμίζει σχεδόν παιχνίδι. Δίπλα του βρίσκεται μια αρχαιοθήκη σε σκούρο γκριζο χρώμα και από πάνω της ένα ημερολόγιο τοίχου. Βλέπω ότι τα πάντα είναι τακτοποιημένα, συμμαζεμένα.

«Δουλεύω εδώ πότε πότε», προσθέτει κλείνοντας την πόρτα.

Διασχίζουμε το κεφαλόσκαλο και ανοίγει μιαν άλλη πόρτα. Ένα κρεβάτι, ένα μπουντουάρ και άλλες ντουλάπες. Είναι σχεδόν ίδιο με το δωμάτιο όπου ξύπνησα. «Μερικές φορές προτιμάς να κοιμάσαι εδώ...» μου λέει. «Αλλά συνήθως δε σ' αρέσει να ξυπνάς μόνη σου. Πανικοβάλλεσαι όταν δεν μπορείς να καταλάβεις πού είσαι». Γνέφω καταφατικά. Νιώθω σαν υποψήφιος ενοικιαστής που του δείχνουν καινούργιο διαμέρισμα. Ένας πιθανός συγκάτοικος. «Ας κατέβουμε κάτω».

Τον ακολουθώ κάτω. Μου δείχνει το καθιστικό –έναν καφέ καναπέ με ασορτί πολυθρόνες, μια επίπεδη οθόνη βιδωμένη στον τοίχο που μου λέει ότι είναι τηλεόραση– και μια τραπεζαρία με κουζίνα. Τίποτα δε μου είναι γνωστό. Δεν αισθάνομαι απολύτως τίποτε. Ακόμα κι όταν βλέπω μια κορνιζαρισμένη φωτογραφία των δυο μας σ' έναν μπουφέ.

«Υπάρχει κι ένας κήπος από πίσω», μου λέει, και κοιτάζω από τη γυάλινη πίσω πόρτα της κουζίνας.

Μόλις έχει αρχίσει να φωτίζει, ο νυχτερινός ουρανός παίρνει ένα βαθύ μπλε χρώμα, και διακρίνω τη σιλουέτα ενός μεγάλου δέντρου και μιαν αποθήκη στο βάθος του μικρού κήπου, αλλά τίποτε άλλο. Συνειδητοποιώ ότι δεν ξέρω καν σε ποιο μέρος του κόσμου βρισκόμαστε. «Πού είμαστε;» ρωτάω.

Εκείνος στέκεται πίσω μου. Βλέπω και τους δυο μας να καθρεφτιζόμαστε στο γυαλί. Εμένα. Τον άντρα μου. Μεσόκοποι. «Στο Βόρειο Λονδίνο», απαντάει. «Στο Κράουτς Εντ».

Κάνω πίσω. Αρχίζω να πανικοβάλλομαι. «Χριστέ μου...» λέω. «Δεν ξέρω καν πού ζω...»

Μου πιάνει το χέρι. «Μην ανησυχείς. Όλα θα πάνε καλά». Στρέφομαι και τον κοιτάζω, περιμένω να μου πει πώς, με ποιον τρόπο θα πάνε όλα καλά, αλλά δε συνεχίζει. «Να σου φτιάξω καφέ;»

Για μια στιγμή θυμώνω μαζί του, αλλά μετά απαντάω: «Ναι, ευχαριστώ». Γεμίζει ένα τσαγερό. «Σκέτο», προσθέτω. «Χωρίς ζάχαρη».

«Το ξέρω», αποκρίνεται και μου χαμογελάει. «Θέλεις λίγο φρυγανισμένο ψωμί;»

Λέω ναι. Αυτός ο άνθρωπος πρέπει να ξέρει τόσο πολλά για μένα, αλλά και πάλι όλα αυτά μου θυμίζουν το πρωί έπειτα από πήδημα της μιας βραδιάς: πρόγευμα με έναν άγνωστο στο σπίτι του, ενώ σκέφτομαι πόσο γρήγορα μπορώ να φύγω, χωρίς να τον προσβάλω, για να επιστρέψω στο σπίτι μου.

Αυτή είναι η διαφορά όμως. Όπως φαίνεται, αυτό *είναι* το σπίτι μου.

«Θέλω να καθίσω...» μουρμουρίζω.

Με κοιτάζει. «Πήγαινε και βολέψου στο καθιστικό», αποκρίνεται. «Θα σ' τα φέρω σ' ένα λεπτό».

Φεύγω από την κουζίνα.

Λίγο αργότερα έρχεται και ο Μπεν. Μου δίνει ένα βιβλίο. «Είναι ένα άλμπουμ», μου λέει. «Μπορεί να βοηθήσει». Το παίρ-

νω. Είναι ντυμένο με ένα πλαστικό υλικό που υποτίθεται ότι μοιάζει με φθαρμένο δέρμα, αλλά δε μοιάζει, κι έχει γύρω του τυλιγμένη μια κόκκινη κορδέλα με έναν κακοδεμένο φιόγκο. «Θα γυρίσω σ' ένα λεπτό», συμπληρώνει και βγαίνει από το δωμάτιο.

Κάθομαι στον καναπέ. Το άλμπουμ είναι βαρύ επάνω στα πόδια μου. Νιώθω ότι θα είναι αδιακρισία να το ανοίξω. Θυμίζω στον εαυτό μου πως ό,τι υπάρχει εδώ μέσα αφορά εμένα, πως μου το έδωσε ο άντρας μου.

Λύνω το φιόγκο και το ανοίγω στην τύχη. Μια φωτογραφία με μένα και τον Μπεν. Δείχνουμε πολύ νεότεροι.

Το κλείνω με δύναμη. Αγγίζω το δέσιμο, ξεφυλλίζω τις σελίδες. *Πρέπει να είμαι υποχρεωμένη να το κάνω αυτό κάθε μέρα.*

Δεν μπορώ ούτε να το φανταστώ. Είμαι σίγουρη ότι έχει γίνει κάποιο τρομερό λάθος, αλλά αυτό είναι αδύνατο. Οι αποδείξεις είναι όλες εδώ – στον καθρέφτη επάνω, στις ρυτίδες των χειρών που κρατούν το άλμπουμ μπροστά μου. Δεν είμαι ο άνθρωπος που νόμιζα ότι είμαι όταν ξύπνησα σήμερα το πρωί.

Ποιος είναι εκείνος ο άνθρωπος όμως; σκέφτομαι. Πότε ήμουν αυτή που ξύπνησε στο κρεβάτι ενός αγνώστου και σκεφτόταν πώς θα φύγει; Κλείνω τα μάτια. Νιώθω να αιωρούμαι. Σαν μπαλόνι που δεν το συγκρατεί τίποτα. Κινδυνεύω να χαθώ.

Πρέπει να πιαστώ από κάτι. Προσπαθώ να εστιάσω σε κάτι σίγουρο και σταθερό, ό,τι κι αν είναι αυτό. Δε βρίσκω τίποτα. Τόσα χρόνια της ζωής μου λείπουν, σκέφτομαι. Έχουν χαθεί.

Αυτό το άλμπουμ θα μου πει ποια είμαι, αλλά δε θέλω να το ανοίξω. Όχι ακόμα. Θέλω να μείνω καθισμένη εδώ για λίγο, με όλο το παρελθόν μου ένα κενό. Μέσα στη λήθη, ισορροπώντας ανάμεσα στις πιθανότητες και στην πραγματικότητα. Φοβάμαι να ανακαλύψω το παρελθόν μου. Τι έχω πετύχει και τι όχι.

Ο Μπεν έρχεται πάλι και τοποθετεί ένα δίσκο μπροστά μου. Φρυγανισμένο ψωμί, δύο φλιτζάνια καφέ, ένα μικρό κανάτι με γάλα. «Είσαι εντάξει;» ρωτάει.

Κάνω ένα καταφατικό νεύμα.

Κάθεται δίπλα μου. Έχει ξυριστεί, φοράει παντελόνι, πουκάμισο και γραβάτα. Δε μου θυμίζει τον πατέρα μου πια. Τώρα φαίνεται σαν να δουλεύει σε τράπεζα ή γραφείο. Δεν είναι κακός όμως, σκέφτομαι, και μετά διώχνω τη σκέψη από το νου μου.

«Γίνεται κάθε μέρα αυτό;» ρωτάω.

Βάζει μια φέτα στο πιάτο, τη βουτυρώνει. «Λίγο πολύ...» απαντάει. «Θέλεις;» Κουνάω αρνητικά το κεφάλι μου, κι εκείνος δαγκώνει το ψωμί. «Μπορείς να συγκρατήσεις πληροφορίες όσο είσαι ξύπνια», συμπληρώνει. «Αλλά μετά, όταν κοιμηθείς, οι περισσότερες χάνονται. Είναι εντάξει ο καφές σου;»

«Μια χαρά», του απαντάω.

Παίρνει το άλμπουμ από τα χέρια μου. «Αυτό είναι κάτι σαν αναμνηστικό άλμπουμ», λέει και το ανοίγει. «Είχαμε μια πυρκαγιά πριν από μερικά χρόνια και χάσαμε πολλές από τις παλιές φωτογραφίες και τα πράγματά μας, αλλά υπάρχουν ακόμα μερικές εδώ μέσα». Δείχνει την πρώτη σελίδα. «Αυτό είναι το πτυχίο σου», συνεχίζει. «Κι αυτή είναι η φωτογραφία σου από τη μέρα που αποφοίτησες».

Κοιτάζω εκεί όπου δείχνει. Στη φωτογραφία χαμογελάωμισοκλείνοντας τα μάτια από τον ήλιο, φοράω μαύρη τήβεννο και τσόχινο καπέλο με χρυσή φούντα. Στα νώτα μου στέκεται ένας άντρας με κοστούμι και γραβάτα που έχει το κεφάλι γυρισμένο από την άλλη μεριά. «Αυτός είσαι εσύ;» ρωτάω.

Χαμογελάει. «Όχι. Δεν αποφοίτησα την ίδια μέρα με σένα. Εγώ σπούδαζα ακόμα τότε. Χημεία».

Τον κοιτάζω. «Πότε παντρευτήκαμε;»

Γυρίζει προς το μέρος μου, παίρνει το χέρι μου και το βάζει ανάμεσα στα δικά του. Με ξαφνιάζει το τραχύ του δέρμα, ίσως επειδή είμαι συνηθισμένη στην απαλότητα της νιότης. «Μια χρονιά αφότου πήρες το διδακτορικό σου. Ήμαστε μαζί για μερικά χρόνια, αλλά ήθελες –θέλαμε– να περιμένουμε πρώτα να τελειώσεις τις σπουδές σου».

Λογικό ακούγεται, σκέφτομαι, αν και από την άλλη μεριά μου

φαίνεται επίσης πολύ πρακτικό. Αναρωτιέμαι αν ήθελα να τον παντρευτώ.

Σαν να διάβασε τη σκέψη μου, αποκρίνεται: «Υπήρξαμε πολύ ερωτευμένοι». Και μετά προσθέτει. «Και είμαστε ακόμα...»

Δε μου έρχεται τίποτα να πω. Χαμογελάω. Εκείνος πίνει μια γουλιά από τον καφέ του και ύστερα κοιτάζει πάλι το άλμπουμ στα γόνατά του. Γυρίζει μερικές σελίδες ακόμα.

«Σπούδασες αγγλική φιλολογία. Αφού αποφοίτησες, έκανες μερικές δουλειές εδώ κι εκεί. Διάφορα. Γραμματέας. Πωλήτρια. Δεν είμαι σίγουρος αν ήξερες πραγματικά τι ήθελες να κάνεις. Εγώ πήρα πτυχίο και μετά παρακολούθησα μαθήματα στο Εκπαιδευτικό Ινστιτούτο για να γίνω καθηγητής. Δυσκολευτήκαμε για μερικά χρόνια, αλλά ύστερα πήρα προαγωγή και καταλήξαμε εδώ».

Κοιτάζω γύρω το καθιστικό. Είναι καλόγουστο, άνετο. Άχρωμα μεσοαστικό. Μια κορνιζαρισμένη σκηνή από δάσος στον τοίχο πάνω από το τζάκι, πορσελάνινα μπιμπελό δίπλα στο ρολόι στο ράφι του τζακιού. Αναρωτιέμαι αν βοήθησα κι εγώ στην επιλογή της διακόσμησης.

Ο Μπεν συνεχίζει. «Διδάσκω σ' ένα γυμνάσιο εδώ κοντά. Είμαι διευθυντής του τμήματος τώρα». Το λέει χωρίς ίχνος περηφάνιας.

«Κι εγώ;» ρωτάω, αν και ουσιαστικά ξέρω ποια είναι η μόνη δυνατή απάντηση.

Μου σφίγγει το χέρι. «Αναγκαστικά σταμάτησες να δουλεύεις. Μετά το ατύχημα. Δεν κάνεις τίποτε». Αντιλαμβάνεται, φαίνεται, την απογοήτευσή μου. «Δε χρειάζεται να δουλέψεις... Παίρνω αρκετά καλό μισθό. Τα βγάζουμε πέρα. Είμαστε εντάξει».

Κλείνω τα μάτια, βάζω το χέρι στο μέτωπό μου. Όλα αυτά με έχουν σαστίσει, θέλω μόνο να πάψει να μιλάει. Νιώθω πως δεν μπορώ να επεξεργαστώ τίποτε άλλο, πως αν συνεχίσει να μου δίνει και άλλες πληροφορίες, τελικά θα εκραγώ.

Τι κάνω όλη μέρα; θέλω να ρωτήσω, αλλά φοβάμαι την απάντηση και σωπαίνω.

Τρώει το βουτυρωμένο ψωμί και παίρνει το δίσκο στην κουζίνα. Όταν γυρίζει, έχει φορέσει ήδη ένα παλτό. «Πρέπει να φύγω για τη δουλειά...» λέει, κι εγώ αισθάνομαι το σώμα μου να σφίγγεται. «Μην ανησυχείς», συμπληρώνει. «Θα είσαι εντάξει εδώ. Θα σου τηλεφωνήσω. Σ' το υπόσχομαι. Μην ξεχνάς ότι η σημερινή μέρα δε διαφέρει σε τίποτε απ' όλες τις άλλες. Θα είσαι μια χαρά».

«Μα...» ψελλίζω.

«Πρέπει να φύγω», μου αντιγυρίζει. «Λυπάμαι... Θα σου δείξω μερικά πράγματα που ίσως χρειαστείς».

Πηγαίνουμε στην κουζίνα και μου εξηγεί τι υπάρχει σε κάθε ντουλάπι, μου δείχνει στο ψυγείο μερικά φαγητά που μπορώ να φάω για μεσημέρι κι έναν πίνακα βιδωμένο στον τοίχο με ένα μαύρο μαρκαδόρο δεμένο με σπάγγο. «Μερικές φορές σου αφήνω μηνύματα εδώ», λέει.

Βλέπω ότι έχει γράψει τη λέξη «ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ» με στρωτά, ομοιόμορφα κεφαλαία γράμματα και από κάτω τα εξής: *Πλυντήριο; Περίπατος; (Πάρε το τηλέφωνο μαζί!) Τηλέοραση; Κάτω από το Μεσημεριανό* γράφει ότι υπάρχει σολομός στο ψυγείο και μετά προσθέτει: *Σαλάτα;* Τελικά έχει γράψει ότι θα επιστρέψει στο σπίτι γύρω στις έξι.

«Έχεις επίσης μιαν ατζέντα», συνεχίζει. «Στην τσάντα σου. Στο πίσω μέρος υπάρχουν σημαντικά τηλέφωνα και η διεύθυνσή μας, για την περίπτωση που χαθείς. Επιπλέον υπάρχει ένα κινητό τηλέφωνο...»

«Τι πράγμα;» ρωτάω.

«Ένα τηλέφωνο», μου απαντάει. «Είναι χωρίς καλώδιο. Μπορείς να το παίρνεις παντού. Έξω από το σπίτι, όπου θέλεις. Θα βρίσκεται στην τσάντα σου. Φρόντισε να το έχεις μαζί σου αν βγεις έξω».

«Θα το πάρω», αποκρίνομαι.

«Ωραία». Πηγαίνουμε στο χολ και ο Μπεν παίρνει μια παλιά δερμάτινη τσάντα δίπλα από την πόρτα. «Φεύγω λοιπόν...»

«Εντάξει», λέω. Δεν ξέρω τι άλλο να πω. Νιώθω σαν παιδί που δεν το στέλνουν στο σχολείο, που το αφήνουν στο σπίτι ενώ οι γονείς του πηγαίνουν για δουλειά. Μην αγγίζεις τίποτα, τον φαντάζομαι να λέει. Μην ξεχάσεις να πάρεις το φάρμακό σου.

Έρχεται εκεί όπου στέκομαι. Με φιλάει, στο μάγουλο. Δεν τον εμποδίζω αλλά ούτε του ανταποδίδω το φιλί. Γυρίζει προς την εξώπορτα και είναι έτοιμος να την ανοίξει, όταν σταματάει.

«Α!...» αναφωνεί και ξαναγυρίζει. «Κόντεψα να το ξεχάσω!» Η φωνή του ακούγεται ξαφνικά βεβιασμένη, ο ενθουσιασμός του προσποιητός. Προσπαθεί να το κάνει να φανεί φυσικό, αλλά είναι φανερό ότι προετοιμαζόταν αρκετή ώρα για να το πει. Τελικά, όμως, δεν είναι τόσο άσχημο όσο φοβόμουν. «Θα φύγουμε απόψε», συμπληρώνει. «Για Σαββατοκύριακο. Είναι η επέτειός μας, κι έτσι σκέφτηκα να κλείσω κάτι. Σύμφωνα;»

Γνέφω καταφατικά. «Ωραία», απαντάω.

Χαμογελάει δείχνοντας ανακουφισμένος. «Κάτι ευχάριστο, ε; Λίγο θαλασσινό αέρα; Θα μας κάνει καλό». Στρέφεται πάλι προς την πόρτα και την ανοίγει. «Θα σου τηλεφωνήσω αργότερα», προσθέτει. «Να δω πώς τα πας».

«Ναι», αποκρίνομαι. «Τηλεφώνησέ μου. Σε παρακαλώ...»

«Σ' αγαπάω, Κριστίν», λέει. «Μην το ξεχνάς ποτέ αυτό».

Κλείνει την πόρτα πίσω του. Κάνω μεταβολή και γυρίζω πάλι μέσα στο σπίτι.

* * *

Αργότερα, λίγο πριν από το μεσημέρι, κάθομαι σε μια πολυθρόνα. Τα πιάτα είναι πλυμένα και τοποθετημένα στο στραγγιστήριο, τα ρούχα στο πλυντήριο. Έκανα δουλειές για να απασχοληθώ.

Τώρα, όμως, αισθάνομαι άδεια. Είναι αλήθεια αυτό που είπε ο Μπεν. Δεν έχω καμία ανάμνηση. Τίποτα. Δεν υπάρχει ούτε ένα πράγμα μέσα στο σπίτι που να θυμάμαι ότι το έχω ξαναδεί. Ούτε μία φωτογραφία –είτε στον καθρέφτη είτε στο άλ-

μπουμ μπροστά μου— που να μου ξυπνάει μια μνήμη από τη στιγμή που τραβήχτηκε ούτε μία στιγμή με τον Μπεν, πέρα από το διάστημα της επαφής μου μαζί του αφότου ξύπνησα το πρωί. Το μυαλό μου είναι τελείως κενό.

Κλείνω τα μάτια μου, προσπαθώ να εστιάσω σε κάτι. Οτιδήποτε κι αν είναι αυτό. Χτες. Τα τελευταία Χριστούγεννα. Οποιαδήποτε Χριστούγεννα. Ο γάμος μου. Τίποτα.

Σηκώνομαι. Αρχίζω να τριγυρίζω στο σπίτι από δωμάτιο σε δωμάτιο. Αργά. Περιπλανιέμαι σαν φάντασμα, ακουμπάω με το χέρι τους τοίχους, τα τραπέζια, τα έπιπλα, αλλά στην πραγματικότητα δεν αγγίζω τίποτα. Πώς κατέληξα έτσι; σκέφτομαι. Κοιτάζω τις μοκέτες, τα χαλιά με τα σχέδια, τα πορσελάνινα μπιμπελό στο ράφι του τζακιού και τα διακοσμητικά πιάτα που είναι βαλμένα σε προθήκες στην τραπεζαρία. Λέω στον εαυτό μου πως είναι δικά μου. Όλα δικά μου. Αυτό είναι το σπίτι μου, ο άντρας μου, η ζωή μου. Αυτά τα πράγματα, όμως, δε μου ανήκουν. Δεν είναι μέρος μου.

Στην κρεβατοκάμαρα ανοίγω την ντουλάπα και βλέπω μια σειρά ρούχα που μου είναι άγνωστα να κρέμονται τακτικά, σαν άδειες εκδοχές μιας γυναίκας που δε γνωρίζω. Μιας γυναίκας μέσα στο σπίτι της οποίας περιφέρομαι, της οποίας το σαπούνι και το σαμπουάν έχω χρησιμοποιήσει, της οποίας τη ρόμπα έχω βγάλει και τις παντόφλες φοράω. Αλλά έχει κρυφτεί από μένα, μια άυλη παρουσία απόμακρη και άπιαστη. Το πρωί διάλεξα τα εσώρουχά μου ένοχα, ψάχνοντας ανάμεσα σε σλιπάκια τυλιγμένα μαζί με καλσόν και κάλτσες σαν να φοβόμουν ότι θα με πιάσουν. Κράτησα την ανάσα μου όταν ανακάλυψα μεταξωτά δαντελωτά σλιπ στο πίσω μέρος του συρταριού, εσώρουχα που τα αγοράζεις όχι μόνο για τον εαυτό σου αλλά και για να τα δει κάποιος άλλος. Τα έβαλα όλα πίσω ακριβώς όπως τα είχα βρει, αφού διάλεξα ένα γαλαζιο σλιπ με ένα ασορτί σουτιέν. Τα φόρεσα και ύστερα έβαλα από πάνω ένα χοντρό καλσόν και μετά παντελόνι κι ένα πουκάμισο.

Κάθισα στο μπουντουάρ για να εξετάσω το πρόσωπό μου στον καθρέφτη, πλησιάζοντας το είδωλό μου επιφυλακτικά. Άγγιξα τις αυλακιές στο μέτωπο. Τις πτυχές κάτω από τα μάτια μου. Χαμογέλασα και κοίταξα τα δόντια μου και τις ρυτίδες που εμφανίστηκαν στις άκρες των χειλιών και των ματιών μου. Παρατήρησα τις κηλίδες στο δέρμα μου, ένα σημάδι στο μέτωπο που έμοιαζε με μώλωπα ο οποίος ακόμα δεν είχε φύγει τελείως. Βρήκα μείκ απ κι έβαλα λίγο επάνω. Ελαφριά πούδρα, μια πινελιά ρουζ. Φαντάστηκα μια γυναίκα –τη μητέρα μου, συνειδητοποιώ τώρα– να βάφεται λέγοντας ότι *βάζει τα χρώματα του πολέμου* και καθώς ταμπονάριζα το κραγιόν με ένα χαρτομάντιλο και βίδωνα τη μάσκα, η έκφραση αυτή μου φάνηκε ταιριαστή. Ένιωθα σαν να πήγαινα σε μάχη ή λες και η μάχη ερχόταν σε μένα.

Προσπάθησα να θυμηθώ τη μητέρα μου να κάνει κάτι άλλο. Οτιδήποτε. Να με ετοιμάζει για το σχολείο. Να βάφεται. Δε μου ήρθε τίποτα. Έβλεπα μόνο ένα χάσμα. Τεράστια κενά ανάμεσα σε μικροσκοπικές νησίδες μνήμης, ολόκληρα χρόνια άδεια.

Τώρα, στην κουζίνα, ανοίγω ντουλάπια: πακέτα με ζυμαρικά, συσκευασίες με ένα είδος ρυζιού που λέγεται Αρμπόριο, κονσέρβες με φασόλια. Δεν αναγνωρίζω αυτά τα τρόφιμα. Θυμάμαι να τρώω τυρί επάνω σε ψωμί, ψάρι, σάντουιτς με κορν μπιφ. Παίρνω μια κονσέρβα που γράφει «ρεβίθια», ένα φακελάκι με κάτι που λέγεται κουσκούς. Δεν ξέρω τι είναι αυτά τα πράγματα, και πολύ περισσότερο πώς να τα μαγειρέψω. Τότε πώς επιβιώνω ως σύζυγος;

Κοιτάζω τον πίνακα που μου έδειξε ο Μπεν πριν φύγει. Έχει ένα βρόμικο γκριζό χρώμα, λέξεις που γράφτηκαν και σβήστηκαν, αντικαταστάθηκαν, διορθώθηκαν αφήνοντας ένα αμυδρό υπόλειμμα. Αναρωτιέμαι τι θα έβρισκα αν κατάφερνα να προχωρήσω προς τα πίσω στο χρόνο αποκρυπτογραφώντας τα διαδοχικά επίπεδα, αν θα μπορούσα να εισχωρήσω στο παρελθόν μου με αυτό τον τρόπο, αλλά συνειδητοποιώ ότι, ακόμα κι αν αυτό ήταν δυνατόν, θα απέβαινε μάταιο. Σίγουρα θα έβρισκα μόνο μηνύματα και λίστες, τρόφιμα για αγορά, δουλειές που έπρεπε να γίνουν.

Είναι πραγματικά αυτή η ζωή μου; σκέφτομαι. Αυτό είμαι όλο κι όλο; Παίρνω το μαρκαδόρο και προσθέτω άλλη μία σημείωση στον πίνακα. *Να ετοιμάσω βαλίτσα για απόψε; Δεν είναι καμιά σπουδαία υπενθύμιση, αλλά είναι δική μου.*

Ακούω ένα θόρυβο. Μια μελωδία που ηχεί μέσα από την τσάντα μου. Την ανοίγω και αδειάζω το περιεχόμενό της στον καναπέ. Το πορτοφόλι μου, χαρτομάντιλα, σтиλό, ένα κραγιόν. Μια πουδριέρα, μια απόδειξη για δύο καφέδες. Μια ατζέντα, μικρή, τέσσερα πέντε εκατοστά, με λουλουδάτο σχέδιο μπροστά κι ένα μολύβι στη ράχη.

Βρίσκω και κάτι που συμπεραίνω ότι πρέπει να είναι το τηλέφωνο για το οποίο μου μίλησε ο Μπεν. Είναι μικρό, πλαστικό, με ένα πληκτρολόγιο που το κάνει να θυμίζει παιχνίδι. Χτυπάει, και η οθόνη του αναβοσβήνει. Πιέζω ένα κουμπί ελπίζοντας να είναι το σωστό.

«Εμπρός;»

Η φωνή που ακούγεται δεν είναι του Μπεν. «Γεια...» λέει. «Κριστίν; Η Κριστίν Λούκας;»

Δε θέλω να απαντήσω. Το επώνυμό μου μου φαίνεται τόσο παράξενο όσο μου είχε φανεί και το μικρό μου όνομα. Νιώθω ότι το όποιο στέρεο έδαφος έχω κατακτήσει εξαφανίζεται πάλι, δίνει τη θέση του σε κινούμενη άμμο.

«Κριστίν; Μ' ακούς;»

Ποιος μπορεί να είναι; Ποιος ξέρει πού είμαι, ποια είμαι; Συνειδητοποιώ ότι θα μπορούσε να είναι οποιοσδήποτε. Αισθάνομαι τον πανικό να ξυπνάει μέσα μου. Το δάχτυλό μου πηγαίνει στο κουμπί που θα τερματίσει την κλήση.

«Κριστίν; Εγώ είμαι. Ο δόκτωρ Νας. Απάντησέ μου, σε παρακαλώ».

Το όνομα δε μου λέει τίποτα, παρ' όλα αυτά, όμως, ρωτάω: «Ποιος είναι;»

Η φωνή παίρνει νέα χροιά. Ανακούφιση; «Ο δόκτωρ Νας», επαναλαμβάνει. «Ο γιατρός σου».

Άλλο ένα κύμα πανικού. «Ο γιατρός μου;» λέω. Δεν είμαι άρρωστη, θέλω να προσθέσω, αλλά δεν ξέρω ούτε καν αυτό. Νιώθω το μυαλό μου να τρέχει.

«Ναι», απαντάει. «Μην ανησυχείς. Απλώς δουλεύαμε μαζί για να βοηθήσουμε τη μνήμη σου. Δεν έχεις τίποτα το σοβαρό».

Προσέχω το χρόνο που χρησιμοποιεί. *Δουλεύαμε*. Άλλος ένας άνθρωπος που δεν τον θυμάμαι. «Τι κάναμε;» ρωτώ.

«Προσπαθώ να σε βοηθήσω να βελτιωθείς», απαντάει. «Να βρούμε τι ακριβώς σου προκάλεσε τα προβλήματα μνήμης κι αν μπορούμε να κάνουμε κάτι για να τα αντιμετωπίσουμε».

Φαίνεται λογικό, αλλά μου έρχεται άλλη μιά σκέψη. Γιατί δε μου μίλησε ο Μπεν γι' αυτό τον γιατρό το πρωί πριν φύγει;

«Πώς;» λέω. «Τι κάναμε;»

«Συναντιόμαστε τις τελευταίες εβδομάδες. Δύο φορές την εβδομάδα πάνω-κάτω».

Μου φαίνεται αδύνατο. Άλλος ένας άνθρωπος που τον βλέπω τακτικά και δεν έχει αφήσει το παραμικρό ίχνος στη μνήμη μου. Μα δε θυμάμαι να σε έχω συναντήσει ποτέ, θέλω να πω. Θα μπορούσες να είσαι οποιοσδήποτε.

Δε λέω τίποτα. Το ίδιο ισχύει και για τον άνθρωπο με τον οποίο ξύπνησα το πρωί, που, όπως αποδείχθηκε, ήταν ο άντρας μου. «Δε θυμάμαι», αντιγυρίζω τελικά.

Η φωνή του μαλακώνει. «Μην ανησυχείς. Το ξέρω...» Αν αυτά που λέει είναι αλήθεια, τότε πρέπει να το καταλαβαίνει καλύτερα απ' όλους. Μου εξηγεί ότι το επόμενο ραντεβού μας είναι σήμερα.

«Σήμερα;» ρωτώ. Σκέφτομαι αυτό που μου είπε ο Μπεν το πρωί, τον κατάλογο με τις δουλειές που έχει γράψει στην κουζίνα. «Μα δε μου ανέφερε τίποτα σχετικά ο άντρας μου...» Συνειδητοποιώ ότι αυτή είναι η πρώτη φορά που αναφέρω με τον συγκεκριμένο τρόπο τον άνθρωπο δίπλα στον οποίο ξύπνησα το πρωί.

Ακολουθεί παύση και μετά ο δόκτωρ Νας λέει: «Δεν είμαι σίγουρος ότι ο Μπεν γνωρίζει πως συναντιέσαι μαζί μου...»

Προσέχω ότι ξέρει το όνομα του άντρα μου, αλλά λέω: «Αυ-

τό είναι γελοίο! Πώς είναι δυνατόν να μην το γνωρίζεις; Θα μου το έλεγε!»

Ακούω ένα στεναγμό. «Πρέπει να μου έχεις εμπιστοσύνη...» μου αντιγυρίζει. «Θα σ' τα εξηγήσω όλα μόλις συναντηθούμε. Έχουμε κάνει σημαντική πρόοδο».

Μόλις συναντηθούμε. Πώς θα το κάνουμε αυτό; Η σκέψη να βγω έξω χωρίς τον Μπεν, χωρίς να ξέρει καν ο Μπεν πού είμαι και με ποιον είμαι, με τρομάζει. «Λυπάμαι...» μουρμουρίζω. «Δεν μπορώ».

«Κριστίν», λέει, «είναι σημαντικό! Αν κοιτάξεις στην ατζέντα σου, θα δεις ότι σου λέω αλήθεια. Την έχεις; Πρέπει να είναι στην τσάντα σου».

Παίρνω τη λουλουδάτη ατζέντα από κει που έχει πέσει στον καναπέ και σοκάρομαι όταν βλέπω το έτος που αναγράφεται στο εξώφυλλο με χρυσά γράμματα. Δύο χιλιάδες εφτά. Είκοσι χρόνια έπειτα απ' ό,τι θα έπρεπε. «Ναι».

«Κοίτα τη σημερινή ημερομηνία», μου λέει. «Τριάντα Νοέμβρη. Θα δεις το ραντεβού μας».

Δεν καταλαβαίνω πώς μπορεί να είναι Νοέμβρης –Δεκέμβρης αύριο–, αλλά παρ' όλα αυτά ξεφυλλίζω τις σελίδες, που είναι λεπτές σαν τσιγαρόχαρτο, και φτάνω στη σημερινή ημερομηνία. Εκεί, ανάμεσα στα φύλλα, υπάρχει ένα κίτρινο χαρτάκι κι επάνω είναι γραμμένο, με ένα γραφικό χαρακτήρα που δεν αναγνωρίζω, *30 Νοέμβρη – ραντεβού με τον δόκτορα Ναζ*. Από κάτω η εξής φράση: *Μην το πεις στον Μπεν*. Αναρωτιέμαι αν το έχει διαβάσει ο Μπεν, αν κοιτάζει τα πράγματά μου.

Αποφασίζω ότι δεν υπάρχει λόγος να το κάνει. Οι άλλες μέρες στην ατζέντα είναι κενές. Ούτε γενέθλια ούτε βραδιές έξω ούτε πάρετι. Αυτή είναι η ζωή μου;

«Εντάξει», αποκρίνομαι.

Μου εξηγεί ότι θα έρθει να με πάρει, ότι ξέρει πού μένω και θα είναι εδώ σε μία ώρα.

«Μα ο άντρας μου...» τραυλίζω.

Κάθε πρωί, η Κριστίν ξυπνάει σε μια άγνωστη κρεβατοκάμαρα, δίπλα σ' έναν άγνωστο άντρα. Στον καθρέφτη του μπάνιου βλέπει το πρόσωπο μιας μεσήλικης γυναίκας την οποία δεν αναγνωρίζει. Και κάθε πρωί, ο σύζυγός της της εξηγεί υπομονετικά ότι είναι ο Μπεν, ο άντρας της, ότι εκείνη είναι σαράντα εφτά χρόνων και πως ένα ατύχημα πριν από πολύ καιρό τής προκάλεσε μια περιεργή διαταραχή μνήμης.

Αντί για αναμνήσεις, η Κριστίν έχει κάποιες φωτογραφίες, έναν πίνακα σημειώσεων στην κουζίνα κι ένα ημερολόγιο κρυμμένο σε μια ντουλάπα. Γνωρίζει την ύπαρξη του ημερολογίου, γιατί της το θυμίζει κάθε μέρα ο δόκτωρ Νας, ένας νευρολόγος που ισχυρίζεται ότι την παρακολουθεί χωρίς να το ξέρει ο Μπεν.

Καθώς η Κριστίν γεμίζει τις σελίδες του ημερολογίου με όσα της συμβαίνουν κάθε μέρα αλλά και με κάποιες αναλαμπές από το παρελθόν της, αρχίζει να συνειδητοποιεί ότι στη ζωή της υπάρχουν κάποια αλλόκοτα κενά. Προσπαθώντας να κολλήσει τα σπασμένα κομμάτια και να βρει απαντήσεις, πλησιάζει όλο και πιο κοντά στην αλήθεια – μια αλήθεια που θα αποδειχθεί τρομακτική μα και θανάσιμη.

**Ένα εξαιρετικό ψυχολογικό θρίλερ
που θα κάνει τον αναγνώστη να αναρωτηθεί:
Υπάρχουν πράγματα στη ζωή που είναι
καλύτερο να μη θυμάσαι; Ποιος είσαι
αν δεν ξέρεις το παρελθόν σου; Πώς μπορείς
να αγαπάς χωρίς μνήμη;**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-496-178-8

9 789604 961788

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 08734

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ